


Gat mig cec busca gos guia

GISELA ASENSIO

Il·lustracions JOSÉ MARÍA LAVARELLO

 Camaleó



El Luca és un gat que sembla un tigre en petit: bons ullals, urpes esmolades, pèl curt i les ratlles fosques ben pintades damunt la pell. Des de molt petit és un artista caçant mosques i ratolins, tant, que s'ha guanyat el sobrenom de *Luca* «el Caçador».

La família amb la qual viu n'està encantada i en treu bon profit de tanta habilitat, perquè allà on hi ha el *Luca* no s'acosta cap mosca ni cap ratolí, llevat que badin o siguin nous en l'entorn. Fins i tot, si a l'hora de dinar la mare de la casa està a punt de servir la sopa i una mosca novella té la poca idea de regatejar els plats, els gots i la so-

pera, allà salta el *Luca* disposat a fer-la seva. Encara que això representi ficar la pota dintre de la sopa del pare, fer caure el got de la mare o fregar amb la punta de la cua el nas de la Martina, tots l'aplaudeixen. Sobretot la Martina, que és una fan entusiasta del gat i li té molt de respecte; quan ella va néixer, el gat passava moltes hores al costat del cabàs vigilant que res ni ningú no torbés el son de la menuda.

És la Martina la que s'adona que alguna cosa estranya li passa, al *Luca*.

És diumenge al matí d'aquest febrer tan fred, el sol entra generós per les finestres del menjador i amara el *Luca*, que ben estirat a terra fa el mandra. Perquè és diumenge, els pares també fan el mandra al llit i la Martina fa zàping davant del televisor amb

el pot de cereals a la falda, tot esperant que comenci la sèrie de dibuixos animats que fan els dies de festa. Amb això, arriba una mosca i s'instal·la a la punteta del comandament a distància; la Martina la mira discretament, torna la mirada a la pantalla del televisor i crida:

Luca, mosca a la vista!

El *Luca*, que s'entreté a llepar-se calmament la pota esquerra, alça l'orella, després el cap, mira a l'entorn i, sorprès, diu:

Una mosca? On?

—Aquí! —I la Martina li assenyala l'extrem de la taula del televisor on la mosca ha emigrat fa dos segons.

El *Luca* acluca els ulls per enfocar millor, però res, ni fava. La mosca, que potser té ganes de gresca, alça el vol i agafa altura, fa un parell de voltes arran de sostre i es llança com una fletxa fins a aturar-se en perfec-



te aterratge a dos dits del morro del gat; aquest es posa guenyo i, finalment, la veu. Ara sí, ara ja és el *Luca* de sempre, bé, de sempre des que s'ha fet gran i pesa com un ós panda. I corre, l'empaita, trepitja la Martina..., però la mosca se li escapa. Una mica decebut torna al racó on toca el sol i s'hi deixa caure.

La Martina, que no n'ha perdut cap detall, no s'ho acaba de creure: el *Luca* no ha caçat la mosca! Com és possible? Ho haurà de dir als pares.

A cal veterinari, el pare i la Martina han de fer una estoneta de cua. També s'espera un noi jove que porta una iguana d'un pam i un senyor gran i gros amb un pastor alemany. El *Luca*, neguitós, fa mèu, mèu, mèu: no li agrada gens que el fiquin dintre el cabàs portagats, encara que sigui còmode i tovet, com el que aquest any li ha portat el Pare Noel. De tant en tant, la Martina acostta la cara a la porteta i li xiuxiueja:

—*Tranqui, Luca*, només serà una estoneta. Vols que anem a veure la iguana?

I li diu al pare: «Perquè el gat, pobret, es distregui». La Martina s'apropa al noi amb

el cabàs en braços. I a la iguana, que veu com s'apropen, li agafa la vergonya i corre a amagar-se a dintre de la màniga del jersei del xicot. Aquest riu i aleshores l'ajudant del veterinari crida la Martina i el seu pare.

—Martina, Xavier, ja podeu passar.

El Marcel és un veterinari molt simpàtic, als ulls de la nena; la deixa entrar a les habitacions que hi ha a la part del darrere del despatx —la zona que el metge d'animals anomena «la clínica»— i veure els gats i els gossos que s'hi estan en gàbies diferents, alguns amb la pota embenada, o el cap, o una orella. La Martina tafaneja les gàbies mentre el pare explica al Marcel que sembla que en *Luca* no s'hi veu gaire, fins que la crida:

—Ep, Tina, no penses ajudar el Marcel, avui?

El Luca s'està molt quietó mentre el veterinari li mira ara un ull, ara l'altre, amb un aparell que sembla una llanterna i una lupa alhora; la Martina li subjecta les potes del davant amb cura, tot i que no cal perquè el *Luca* coneix el metge des que era petitó i li té confiança. Al cap d'una estona, el Marcel diu:

Bé, enigma resolt: el *Luca* té cataractes.

—I això què és? —salta la Martina.

Doncs és com si tingués un vel, o una pell de ceba davant de les ninetes. Ras i curt: només veu ombres.

—Ostres...! —fa una mica impressionada la nena.

—I què recomanes? Que l'operem? —fa el pare, preocupat.

—Té dotze anys, oi? És un gat gran, gairebé vell, potser no aguantaria l'operació.

No, jo no l'operaria. Si li feu la vida fàcil, això no serà cap problema per a ell.

La Martina i el pare tornen amb el cap cot i callats cap a casa. Pobre *Luca!* I ara, què faran?

A la nit, quan els pares puguen de la botiga fan reunió familiar. Què poden fer per fer la vida fàcil al *Luca*? Què poden fer perquè el gat de casa pugui continuar fent la feina de cada dia sense problemes? Hi rumien molta estona, fins i tot apaguen el televisor per no distreure's, però, així i tot, no se'ls acut res. El *Luca* no bada boca, cansat pel tràfec de l'anada al veterinari s'ha adormit al sofà. I just aleshores la Martina, que s'alçava de la taula per anar cap al llit, té el que després els pares sempre recordaran com «la idea genial».

—Ja ho sé! —crida i pica de mans alho-

ra—. Podem posar-li un gos guia —i hi afegeix—: ho he vist a la tele.

El pare i la mare es miren, sorpresos.

Però... vols dir un gos pigall? I tant, quina idea més bona, Mar! —aplaudeix alleugerida la mare.

Sí, Tina, és una idea fantàstica! —rebla satisfet el pare—. Es nota que ets la meva filla.

—I la meva! —salta immediatament la mare.

I la Martina s'infla com un globus en forma de dofí.